

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]
 rapporter om en europæisk union må hr. Tindemans' siges at være mere jordnær og realistisk.

Ordføreren for forespørgerne (Maigaard)
 (SF):

Jeg vil gerne takke for dels de debatindlæg, der har været, dels de svar, jeg har fået, og jeg vil godt kommentere tre af dem, så vidt tiden tillader.

Udenrigsøkonomiministeren berørte noget væsentligt i sit svar til mig i forsøget på at forklare de ændringer i holdningen, der er foregået siden 1973. Ministeren siger, at der er ikke tale om et skred i holdning, men der er tale om en vis udvikling af samarbejdet. Det er ikke os, der har ændret os, vi har den samme holdning, men verden er blevet anderledes, og det må så give sig andre udtryk. Sådan må jeg forstå det.

Det er jeg ikke enig med ministeren i. Jeg mener, at der er tale om et skred i holdning, som er afpasset efter, at man skal vænne den danske opinion ganske langsomt til, hvad EF er og hvad EF laver. Jeg vil godt prøve at pege på nogle konkrete punkter, som jeg har noteret ned her, hvor jeg synes, man kan sige, at der er tale om et skred i holdning i forhold til situationen i 1972-73.

For det første må man sige, at hele det politiske samarbejde er udtryk for et skred i holdning, udtryk for at man har gennemført ting, som man slet ikke lagde frem for vælgerne før den 2. oktober 1972. Der var ingen, der snakkede om Københavnsrapport. Det kunne man selvfølgelig ikke gøre, for den var ikke lavet, men der var ingen, der snakkede om den holdning, der ligger bagved. Der var ingen, der snakkede om fælles standpunkter til Mellemøstproblemer, om det tætte samarbejde i FN og andre steder, sikkerhedskonferencer, og hvad det nu kan være. Det er ganske nyt, og der er på det punkt tale om et klart skred i holdningen.

Jeg må måske lige henvende disse ord om det politiske samarbejde til udenrigsministeren, for sagen er jo, at hver gang vi foreholder udenrigsøkonomiministeren hans onde gerninger, regeringens onde gerninger på det område, så går der ligesom sådan en jernpersienne ned, og så siger udenrigsøkonomiministeren, at det er uden for traktaten, det ligger hos udenrigsminister K. B. Andersen

som om det ikke vedkommer ham. Men jeg vil altså sige, at på det punkt har vi et klart eksempel på et holdningsskred.

Det næste, jeg vil nævne, er hele holdningen til Europa-Parlamentet, hvor det har været deprimerende i detaljer at skulle følge det både i markedsudvalget og i Europa-Parlamentet. Der var hele diskussionen om Parlamentets beføjelser, diskussionen om det direkte valg. Det er måske det værste eksempel; der er klart tale om skred i holdningen. Men vi er ikke færdige med holdningsskredene endnu. Holdningsskredet ender, når udenrigsøkonomiministeren frafalder de såkaldte socialdemokratiske forbehold. Vi kan drøfte, hvornår det sker, men at det sker, er vist en indlysende kendsgerning.

Jeg nævner så regionalfondens klassificering som endnu et punkt, hvor man er skredet. Jeg nævner vetodiskussionen. Dér er det ufrugtbart, synes jeg, at udenrigsøkonomiministeren siger, vi står på Luxembourgforligets grund, når argumentationen er, at der i forhold til det, man sagde i 1972, og som man kan finde i Folketingstidende, er tale om et nyt syn på vetoretten i notatet fra oktober, som man gav Tindemans. Det er et helt nyt syn, regeringen her lancerer. Det er ikke længere de små landes værn, man stiller op. Det var en anden betragtning, der blev gengivet her fra talerstolen, det er en helt anden holdning, der kommer frem. Jeg mener, at der er et nyt syn på, et holdningsskred på det nordiske område. Hele det politiske samarbejde er i sin praktiske udformning antinordisk i den forstand, at de ni jo optræder som en ganske tæt klub. Prøv at se i FN, på sikkerhedskonferencen, hvor det nu har været. Dér har de ni optrådt sammen, dér er det antinordisk. Jeg mener også, at EF i to klasser vil være en antinordisk gestus, fordi det betyder, at slangen, som de tre nordiske lande er medlemmer af, gøres til et klart EF-anliggende.

Derfor vil jeg konkludere, at udenrigsøkonomiministeren er på rutschetur, og jeg er egentlig ked af det, fordi jeg synes, at udenrigsøkonomiministeren var en meget nobel debatdeltager, en god modstander at møde under kampagnen i 1972. Jeg synes, at det var sådan, at man sagde til sig selv: nå ja, hvis det ikke er andet, så kan det da godt være, han har ret, og man overvejede sin